

орлів, оленів, верблюдів, слонів, а також сюжетні композиції, зокрема «Лемко грає на дуді», «Лемко-дротар», «Мисливець», «Два діди», «Лемко-лісоруб», «Лемкиня з кошиком», «Лемко з люлькою» (1936; кілька варіантів). Працював на нафт. копальнях, воював на фронтах 1-ї світової війни, потрапив у рос. полон. Після війни навчав різьбленню своїх синів, розвивав різьбярство у Вільці. 1945 виселений у с. Гутисько, де невдовзі помер. Тут 2006 відкрито Музей різьблення його імені. О. — один із засн. школи дерев'яної скульптури на Лемківщині. Створював нові форми плоского та круглого різьблення, розширював тематику виробів, стилізував декор. ужитк. речі (ручки палиць, попільнички, чорнильниці, люльки, щипці для горіхів). Вирізьбив царські ворота для церкви в с. Тилява (Кроснен. пов.).

1. Красовський І. Михайло Орісик – визначний лемківський різьбяр першої половини ХХ століття. 1995;
2. Кишак С. І. Корені лемківської різьби. 2003 (обидва – Львів).

М. І. Мушинка

Орисик Михайло / М. І. Мушинка // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2022. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-75729>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України [\(докладніше\)](#).